Kartą vienas Guru turėjo mokinį, kuris nesuprasdavo jo nurodymų ir viską darydavo savaip.

Guru buvo jau senas ir keliaudavo arkliu, o mokinys visad pamesdavo jo daiktus - batus, draužius, skėtį ir t.t. Guru jam tarė:

- Turi gerbti ir saugoti savo Gurudevo daiktus. Jei kas nukris ant žemės man jojant, pakelk ir grąžink.

Po kiek laiko Guru nusprendė pailsėti po medžiu, o mokinys prižiūrėjo jo arklį. Ir arklys ėmė tuštintis. Tada mokinys surinko jo išmatas (nes Guru juk liepė surinkti viską, kas nukris ant žemės) ir uždėjo ant arklio, pridengdamas drabužiais. Pailsėjęs Guru atsisėdo ant arklio... tiesiai ant išmatų..... Po šio įvykio Guru davė mokiniui sąrašą daiktų, kurios reikia pakelti, kai nukrenta, o kurių - ne.

Po kiek laiko jie atsidūrė miške, kur išgirdo staugiant vilką. Mokiniui buvo paliepta uždėti visus daiktus ant arklio,

kad galėtų pabėgti. Mokinys ėmė joti tolyn, o Guru teko bėgti iš paskos.

- Ei, sustok, kodėl palikai mane??

- O Gurudeva, juk davei man sąrašą, ką užkelti ant arklio, bet tavęs tame sąraše juk nėra
!
!
!
!
!
!
!
!
!
!
!
!
!
!
!

Šrila BV Vana Maharadžas, iš hari-kathos Rusijoje, 2011. balandžio 20 d.